

O comoară și un năvod

Matei 13

Willem Johannes Ouweneel

© SoundWords, Online începând de la: 10.10.2019, Actualizat: 10.10.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versetete călăuzitoare: Matei 13**O comoară și un năvod**

Se întâmplă destul de rar că frații combat în scrierile lor păreri ale altor frați „din mijlocul nostru”. Și în secolul 19 aceasta nu era altfel decât astăzi. Nu demult m-am lovit de un exemplu rar și deosebit de interesant, unde totuși a avut loc așa ceva. Se referă la o întrebare cu interpretare grea, dar totuși foarte importantă, și anume interpretarea parabolilor a cincea, a șasea și a șaptea din Matei 13. Pentru ca problema să fie înțeleasă, unele remarci preliminare ar putea să fie de folos.

Evangelia după Matei este evanghelia despre Împăratul lepădat de poporul Său Israel, care din cauza aceasta nu poate să instaureze înaintea ochilor tuturor Împărăția Sa făgăduită, ci trebuie s-o amâne până la revenirea lui Hristos. În timpul intermediar această Împărăție există până atunci numai sub formă ascunsă. Tocmai aceasta este arătat clar în cele șapte parabole din Matei 13. Hristos vestește aici un început nou al căilor lui Dumnezeu: sămânța Cuvântului este semănată în ogor – acesta este lumea întreagă, conform cu versetul 38. Deci „Cuvântul despre Împărăție” (Matei 13.19) nu mai rămâne limitat la Israel. Domnul vorbește acum în parabole, deoarece Israel în totalitate nu mai are dreptul să cunoască adevărul Împărăției (Matei 13.34,35). Numai ucenicii au voie să cunoască „tainele Împărăției cerurilor” (Matei 13.11); numai ei află interpretarea primelor două parabole, și în afară de aceasta parabolele cinci până la șapte sunt spuse numai lor.

În cadrul „tainelor” Împărăției ne putem gândi la trei aspecte:

1. Deoarece în Vechiul Testament nu sunt revelate toate urmările lepădării lui Mesia, înfățișarea deosebită a Împărăției după lepădarea lui Hristos era o taină ascunsă pentru cei din vechime (compară cu Matei 13.35b).
- a. Una din particularitățile Împărăției în această înfățișare nouă este, că Împăratul este „ascuns” (compară cu Coloseni 3.3); compară și cu folosirea expresiei „plecat din țară” în Matei 25.15 și vezi și Luca 19.12; de asemenea domnia Lui actuală în Împărăția Lui este ascunsă: ea nu este publică, ci are loc în inimile ucenicilor Săi.
- b. Dar și în cadrul acestei Împărății mai este o taină, pe care o găsim în ultimele trei parabole. Parabolele a doua până la a patra ne descriu mai mult forma exterioară, pe care Împărăția o va lua treptat în perioada de timp actuală și care provoacă împotrivirea Împăratului, în timp ce parabolele de la cinci la șapte ne dezvăluie valoarea lăuntrică „ascunsă” a acestei Împărății pentru Împăratul ei.

O împărțire a acestor parabole se poate face în cel puțin două feluri diferite. Primul fel:

- a. Prima parabolă (semănătorul) = introducere: Sămânța este împrăștiată în lume, dar ea nu aduce pretutindeni rod. În privința aceasta sunt două feluri de tulpini: din acelea care aduc rod, și din acelea fără rod.

- b. Parabolele a doua până la a patra (neghina, grăuntele de muștar, aluatul) = forma exterioară a Împărăției: O amestecătură de bine și rău lipsită de speranță. Binele este aici grâul semănat, grăuntele de muștar semănat și cele trei măsuri de făină. Răul este neghina, grăuntele de muștar degenerat cu păsările cerului și aluatul.
- c. Parabolele a cincea până la a șaptea (comoara, perla, năvodul) = valoarea lăuntrică a Împărăției pentru Împărat: Comoara ascunsă în ogor, perla căutată și găsită, peștii buni.

Al doilea fel de împărțire:

- a. Prima și a doua parabolă (semănătorul și neghina): Accentul se pune aici pe fiecare ucenic în parte; aceștia sunt în ambele parabole tulpinile care se diferențiază.
- b. Parabola a treia și a patra (grăuntele de muștar și aluatul): Accentul se pune pe Împărăție privită ca unitate: un copac, un aluat.
- c. Parabola a cincea și a șasea (comoara și perla): Accentul se pune pe Împăratul Împărăției, pe bucuria Lui pentru comoara și perla descoperite precum și pe prețul pe care El l-a plătit pentru ele.
- d. Parabola a șaptea (năvodul): Accentul se pune pe activitatea robilor Împăratului, pe completarea Împărăției și pe judecata făcută robilor răi.

Comoara și perla

Trebuie să-i fie cunoscut cititorului că noi respingem cu hotărâre interpretarea uzuală din creștinătate a parabolilor cinci și șase. Potrivit acestei interpretări omul, care găsește comoara și perla, ar fi o imagine a păcătosului, care trebuie să facă totul ca să dobândească Împărăția cerurilor. Această interpretare este răspândită într-adevăr din timpul lui Luther, însă din mai multe motive nu poate rezista.

1. Nici măcar un singur păcătos nu caută de la sine Împărăția lui Dumnezeu; mult mai degrabă el este căutat de Hristos și găsit.
2. Această interpretare este total legalistă: Trebuie omul să „facă” totul, ca să dobândească Împărăția lui Dumnezeu (respectiv un loc în ea)? Sau el o primește gratis?
3. „Ogorul” din versetul 44 nu poate însemna altceva decât ceea ce el conform versetului 38 înseamnă în întreg capitolul: și anume, lumea (Matei 13.38,44). Ce să înțelegem noi prin ideea că păcătosul trebuie să caute lumea întreagă, ca să poată intra în Împărăția păcii?
4. Persoana principală în aceste parabole (cu excepția parabolei a patra) este întotdeauna Hristos: El este Semănătorul, El este Stăpânul casei (Matei 13.27,37). El este acela care

a semănat grăuntele de muștar. De ce omul și negustorul din versetele 44,45 deodată să nu mai fie Hristos?

5. Expresia „a cumpăra” se referă întotdeauna în Noul Testament la lucrarea de răscumpărare (1 Corinteni 6.20; 7.23; 2 Petru 2.1; Apocalipsa 5.9).

De aceea „frații” au fost întotdeauna de acord că persoana principală din parabolele cinci și șase ne prezintă pe Hristos, care din dragoste pentru credincioși (= comoara și perla) a „vândut” tot ce avea, S-a dat chiar și pe Sine în moarte, ca să-i posede. Cu toată falsitatea, care a pătruns în Împărăție prin neglijența creștinilor, adevărații credincioși sunt în interiorul acestei Împărății o comoară așa de prețioasă pentru Hristos, că El a sacrificat totul, ca să-i dobândească (compară cu Filipeni 2.7; 2 Corinteni 8.9). Pentru aceasta Hristos cumpără „ogorul” tot, acesta este lumea întreagă. Prin lucrarea Sa la cruce Hristos și-a dobândit un drept asupra lumii întregi, pe care El îl exercită, prin aceea că El răscumpără pe credincioși și judecă pe necredincioși (compară cu 2 Petru 2.1) și prin aceea că în cele din urmă El ca Fiu al Omului va domni peste lumea întreagă.

Până aici nu este nici o greutate. Însă acum se pune întrebarea: Cine este de fapt socotit ca fiind comoara, perla și peștii buni? Este una și aceeași grupă sau sunt trei grupe diferite? Aici răspunsurile „fraților” sunt diferite:

- a. N. Darby răspunde: Aici este vorba întotdeauna de aceeași grupă, și anume de Adunare.
- b. W. Grant răspunde: Aici este vorba de trei grupe diferite, și anume de rămășița lui Israel, de Adunare și de credincioșii dintre națiuni, care vor trece prin necazul cel mare după răpirea Adunării.

Nu numai că se merită osteneala să te întrebi cine are dreptate, ci și să cercetezi cum în acest caz aparte frații s-au ocupat în scrierile lor cu argumentele celorlalți frați. Se poate desigur spune că ambele puncte de vedere au dat naștere la o școală. Interpretarea (a) am găsit-o în afară de la J.N. Darby și W. Kelly și la W.J. Hocking, R. Beacon, S. Prod'hom, A. de Jager. F. Kaupp, J.B. Stoney și J.A. Savage, interpretarea (b) la F.W. Grant și la învățătorii din așa-numita grupă „frații-Grant”. Pe lângă aceasta această interpretare a fost preluată cu entuziasm în afara cercului nostru de către A.C. Gaebelin și a devenit foarte populară în cercurile evanghelice americane; numesc numai două lucrări standard: *Premillennialism or Amillennialism?* De C.L. Feinberg și *Tings to Come* de J.D. Pentecost. Comentariul lui Gaebelin la evanghelia după Matei a fost tradus și în olandeză, prin care interpretarea (b) a devenit cunoscută și în Olanda.

În anul 1868 W. Kelly a publicat *Lectures on the Gospel of Matthews* (prelegeri referitoare la evanghelia după Matei), în care el scrie la pagina 311 și următoarele:

Parabola despre comoara ascunsă nu a arătat pe deplin ce importanță au sfinții pentru Hristos. O comoară ar putea consta din o sută de mii de obiecte din aur și argint. Cum ar putea aceasta reproduce gloria și frumusețea Bisericii? Însă negustorul găsește o perlă de valoare mare. Domnul nu vede numai valoarea mare a fiecărui sfânt, ci și unitatea și

frumusețea Bisericii. Fiecare sfânt este prețios pentru Hristos; dar El „a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea”.

Deci conform lui Kelly atât comoara cât și perla se referă la Biserică, în timp ce comoara face aluzie la gloria diferită a fiecărui credincios, perla însă la unitatea Bisericii.

În anul 1899 F.W. Grant a publicat partea *Numerical Bible* (Biblia numerelor), care conține evangheliile. La tratarea parabolilor despre comoară și perlă el citează (în mod excepțional!) textual aceste cuvinte ale lui Kelly și dă de gândit contrar, că această interpretare nu diferențiază suficient cele două parabole una de alta și chiar nu ține seama de unele din diferențele cele mai evidente. Dacă această interpretare ar fi corectă, așa spune Grant (fără să numească numele lui Kelly), atunci parabola despre perlă ar fi fost deplin suficientă. Mult mai mult se poate presupune că comoara se referă la o altă categorie de credincioși. În privința aceasta Grant se gândește la Israel și justifică ideea aceasta cu următoarele argumente:

1. Dacă prin perlă este vorba de credincioșii cerești, atunci în cadrul comorii accentul se pune evident pe poporul pământesc, din cauza menționării ogorului (= lumea); acesta poate fi numai Israel.
2. Într-adevăr Israel a lepădat pe Împăratul său și prin aceasta Împărăția a luat o „înfățișare ascunsă”; dar abandonarea temporară a lui Israel de la binecuvântarea făgăduită în Vechiul Testament este una din „tainele” Împărăției, așa cum se recunoaște din Romani 11.25, așa că există tot motivul să se acorde loc relației ascunse a lui Israel cu Împărăția în cadrul celei de-a șaptea parabole.
3. Conform traducerii în limba engleză Israel este numit în Vechiul Testament „comoara deosebită” a lui Dumnezeu (Exodul 19.5; Psalmul 135.4; în germană „proprietate”).
4. Când Domnul a venit în ai Săi, „comoara” Lui era ascunsă în ogorul lumii, aceasta înseamnă, împrăștiată printre popoare. El a descoperit această comoară, a trebuit însă mai întâi „să moară pentru popor” (Ioan 11.50), ca s-o poată poseda.
5. Întreg „ogorul” trebuia cumpărat, pentru ca prin aceasta Israel să poată fi adus la lumină în lumea aceasta ca comoara de odinioară a lui Iehova.
6. După ce cumpărarea a fost încheiată, mai întâi nu se mai petrece nimic cu comoara; parabola se oprește simplu aici. Sfârșitul (= gloria viitoare a lui Israel) nu aparține în fond „tainelor”.

Grant a publicat mult mai devreme acest punct de vedere, și anume în cartea *The Mysteries of the Kingdom of Heaven* (Tainele Împărăției cerurilor). În legătură cu aceasta Darby scrie un articol în anul 1879 împotriva acestei păreri a lui Grant și îl trimite la o publicație necunoscută de mine; dar el îl publică și în *The Bible Treasury*, o publicație a lui Kelly pentru studiul biblic. Articolul a apărut acolo în iulie 1879 (anul 12, nr. 278, pag. 298 și următoarele) sub titlul „A

Note on the Similitudes of Matthew XIII, Especially the Treasure and the Net” (Remarcă referitoare la parabolele din Matei 13, în mod deosebit despre comoară și năvod). Articolul este scris în stilul greu specific lui Darby, dar dacă este citit de mai multe ori se înțelege cum el argumentează. Mai întâi Darby pune accentul pe unitatea celor șase parabole referitoare la Împărăția cerurilor, aceasta înseamnă parabolele de la parabola a doua până la parabola a șaptea, care toate încep cu cuvintele „Împărăția cerurilor este asemenea ...”

Darby constată mai întâi că această Împărăție a cerurilor prezintă în principal în fiecare din cele șase parabole una și aceeași chestiune, chiar dacă această chestiune este privită comparativ sub diverse puncte de vedere. Dar dacă se spune, comoara ar însemna Israel, pești buni dimpotrivă credincioșii din necazul cel mare, atunci

- se distruge această unitate și contextul, prin aceea că o singură „Împărăție a cerurilor” se referă de patru ori la creștinătate, dar de două ori la cu totul altceva, și apoi
- se uită faptul, că Israel și păgânii credincioși din timpul de după răpirea Adunării nu fac parte din perioada („economia”, „dispensația”) actuală, ci din cea viitoare, aceasta este Împărăția Fiului Omului.

Dar dacă ținem cu tărie la unitatea celor șase parabole, spune Darby, atunci în primele trei vedem efectul exterior al Evangheliei vizibil în lumea aceasta și în ultimele trei, ce vede Dumnezeu în această Împărăție. Primul aspect este urmarea responsabilității omului, ultimul este rezultatul planurilor lui Dumnezeu. Niciunde nu se vorbește de vreun element care să fie situat în afara istoriei pământești a creștinătății. Darby justifică ideea aceasta prin referire la diferența mare între parabola despre neghină și interpretarea acesteia. Parabola însăși rămâne total în interiorul cadrului istoriei mărturiei creștine pe pământ și se termină prin aceea că neghina este adunată în snopi (Matei 13.30) – ceea ce conform lui Darby este pregătirea pentru judecată sub providența lui Dumnezeu, ceea ce noi astăzi în timpul din urmă putem constata deja; paralel cu aceasta este aducerea grâului în hambarele lui Hristos (= conform lui Darby, luarea Adunării). Abia la explicarea parabolei (Matei 13.36-43) Domnul continuă această linie: atunci nu mai este amintit grâul (el este deja în hambar); neghina (= cei păcătoși) este adunată din Împărăția Fiului Omului și arsă, însă cei dreți strălucesc ca soarele în Împărăția Tatălui lor – la care este prezentată latura pământească și cerească a Împărăției păcii, ceea ce trebuie diferențiată de Împărăția (actuală) a cerurilor. Însă parabolele însăși, conform lui Darby, niciodată nu vorbesc despre ceea ce aparține Împărăției Fiului Omului; și la aceasta aparține și restabilirea lui Israel precum și introducerea păgânilor credincioși din Necazul cel mare, căci parabolele se referă categoric numai la Împărăția cerurilor. Și prin urmare și parabolele despre comoară și năvod se pot referi numai la creștinătate.

Cu privire la comoară, Darby adaugă câteva argumente deosebite:

- a. Iudaismul și Israel niciodată nu au fost denumite ca o comoară ascunsă sau ca o taină a Împărăției.
- b. Domnul nu a trebuit să renunțe la nimic, ca să posede pe Israel; El l-a cunoscut deja ca popor al Său și proprietate a Sa în lumea aceasta. El a venit în [la] ai Săi, chiar dacă ai

Săi nu voiau să-L primească.

- c. Când El va reveni, El va lua în posesiune pe Israel și prin aceasta și lumea întreagă; nu invers: să răscumpere lumea și prin aceasta să posede pe Israel. Nicidecum, gândește Darby, Domnul nu a luat lumea ca să primească pe Israel.

După o chibzuință temeinică eu aleg un punct de vedere situat între Darby și Grant, la care poziția mea este mult mai apropiată de Darby. Desigur eu vreau să formulez punctul meu de vedere cât se poate de modest. În cele din urmă aici este vorba despre o temă, la care chiar frați adânc întemeiați în Scriptură nu au ajuns la aceeași părere, așa că se cere mare precauție. Deci chiar dacă aici se încearcă prezentarea unei poziții proprii, atunci aceasta nu trebuie privită ca sfârșitul tuturor contradicțiilor, ci ca o contribuție modestă la schimbul de idei, care este pusă înaintea fraților mei spre chibzuire.

La punctul de vedere al lui Darby eu prețuiesc înainte de toate primul său argument (a): unitatea acestor parabole. Întotdeauna este vorba de o Împărăție și de o grupă de „fii ai Împărăției” (Matei 13.38). Astfel de exemplu în parabola a treia și a patra este vorba de aceleași persoane – oricât de diferite ar fi parabolele -, și la fel ar trebui să fie și în parabola a șasea și a șaptea. Al doilea argument al său (b) îl consider mai slab: realmente expresia „Împărăția cerurilor” din Matei 13 niciodată nu se referă la Împărăția păcii viitoare a Fiului Omului, dar cu toate acestea toți credincioșii din timpul dinaintea Împărăției păcii, și drept urmare și aceia din timpul Necazului cel mare, sunt „fii ai Împărăției cerurilor”. De aceea eu cred împreună cu Darby și Kelly, că comoara, perla și peștii buni se referă întotdeauna la una și aceeași grupă. În contrast cu ei între aceștia aș înțelege Adunarea ca o grupă, dar nu prea repede și exclusiv. Aceasta apare abia în Matei 16; aici în Matei 13 este vorba exclusiv de „fiii Împărăției” – și această expresie este mai cuprinzătoare decât Adunarea. În cadrul acestei noțiuni este desigur loc pentru credincioșii din Israel și dintre popoare în timpul Necazului cel mare. (Să se țină seama: aceasta este cu totul altceva decât ceea ce înțelege Grant prin aceasta: el face din comoară, perlă și peștii buni trei categorii diferite! Eu aș recunoaște cel mult, că în perlă Adunarea pășește destul de clar pe prim plan în unitatea și gloria ei. Însă mie mi se pare că se merge prea departe dacă, așa cum spune Kelly, se prezintă așa ca și cum perla ar arăta spre caracterul ceresc al Bisericii. Dacă vorbim în felul acesta o luăm înaintea descoperirii făcute de Dumnezeu.)

Doresc să mă ocup mai concret cu argumentele lui Grant și voi urma succesiv cele șase argumente ale sale:

1. Diferența între Biserica cerească (perla) și poporul pământesc Israel (comoara) în acest context nu este o problemă, așa cum tocmai s-a spus. Menționarea ogorului (lumea) de asemenea nu este o problemă, căci „fiii Împărăției” se află încă pe pământ, ascunși în lumea aceasta.
2. Lepădarea lui Israel după sosirea lui Mesia era o taină într-un anumit sens (vezi însă de exemplu Mica 5.1-3; Isaia 8.14-18; Zaharia 11.7-14), însă din cauza aceasta nu era o „taină a Împărăției cerurilor”.

3. Traducerea „comoară deosebită” în traducerea engleză nu este suficientă pentru a aplica cuvântul „comoară” din parabolă la Israel, căci acest cuvânt ebraic înseamnă mai degrabă „proprietate” (așa cum se spune în traducerea olandeză, germană și traducerea Darby).
4. Tocmai faptul că Hristos a venit „la ai Săi” (Ioan 1.11) arată clar că El nu trebuia să cumpere comoara, căci ea îi aparținea deja. Într-adevăr El trebuia să mântuie pe Israel de păcatele lor (Matei 1.21), dar această „răscumpărare” de sub puterea păcatului nu este același lucru cu dobândirea prin cumpărare a ceva, care înainte încă nu i-a aparținut. În afară de aceasta Grant interpretează prea repede expresia „a fi împrăștiat” (printre popoare) ca însemnând „ascuns” (în ogor). Israel nicidecum nu a fost ascuns în zilele Domnului pe pământ, însă Biserica a fost ascunsă. Tocmai aceasta este frumusețea în această parabolă: aici nu se vorbește despre semănat și recoltat, pentru ca prin aceasta să se constituie Biserica, ci de o comoară, care în ochii lui Dumnezeu era deja prezentă în ogor! Încă pe când această comoară nu putea fi văzută de nimeni, Hristos – și numai El! – putea s-o descopere. Aici este și o diferență față de perlă: comoara este găsită („întâmplător”), însă perla a fost căutată (conștient de scopul urmărit). În cazul perlei este vorba de Adunarea pe care Hristos o cunoștea deja înainte de întemeierea lumii și pe care El voia deci s-o caute cu zel pe pământ. În cazul comorii este vorba de Adunare ca ceva care pe pământ apare, ca să zicem așa, ca „surpriză”, după ce Israel L-a lepădat.
5. În întreaga Scriptură niciodată nu este vorba că Hristos ar fi trebuit să cumpere vreodată întreg pământul, ca astfel să poată dobândi pe Israel; el era deja proprietate a Lui, total independent de restul lumii. În cazul Bisericii este total altfel: ea este adunată din toată lumea, dintre toate popoarele. Tatăl a dat autoritate Fiului peste orice făptură, pentru ca El să poată da viață veșnică unora (Ioan 17.2).
6. Și faptul că până astăzi comoara din ogor este încă ascunsă, poate fi aplicat foarte bine la Biserică. Și ea este astăzi încă „ascunsă” în lumea aceasta. Aceasta nu are nimic a face cu ideea nebiblică despre o „biserică nevăzută”, ci cu faptul că gloria Bisericii (valoarea ei ca comoară) în lumea aceasta nu a fost încă adusă la lumină.

Rezumând îndrept atenția spre trei diferențe, care sunt cel puțin între comoară și perlă:

1. Comoara este găsită, perla însă este căutată. Prima are a face cu căile lui Dumnezeu, a doua cu planurile Sale.
2. Comoara este o colecție de multe valori diferite, perla este o singură valoare. Prima arată valoarea fiecărui credincios în parte, a doua arată spre Biserică întreagă.
3. În cazul comorii accentul se pune mai mult pe locul Bisericii în lume, în cazul perlei mai mult pe ceea ce înseamnă ea pentru negustor.

Năvodul și neghina

Mergem acum la parabola despre năvod, a șaptea parabolă din Matei 13, și urmărim din nou exprimările lui Grant și Darby. Ne amintim că Grant era de părere că comoara ar fi o imagine a lui Israel și peștii buni o imagine a credincioșilor dintre națiuni, care trebuie să treacă prin Necazul cel mare, în timp ce Darby credea că atât comoara, cât și peștii buni și perla ar fi imagini ale Bisericii creștine. Mai întâi prezentăm argumentele lui Grant:

1. Această parabolă nu se poate referi la Biserică, deoarece Domnul în interpretarea Sa cu privire la această parabolă se referă la sfârșitul veacului, pe care noi nu îl vom trăi.
2. Așa cum comoara (Israel) premerge Biserica, la fel năvodul vine după Biserică: este strângerea credincioșilor din toate popoarele – după răpirea Bisericii.
3. La sortarea peștilor prinși nu contribuie nici o mână omenească, ci numai mâinile îngerilor.
4. În istoria creștinătății nu a fost niciodată un moment în care cei răi au fost scoși din mijlocul celor drepti (ca în Matei 13.49); în creștinătate este exact invers: grâul este adus mai întâi în hambar, abia după aceea neghina este arsă.

Desigur nu sunt nici un fel de diferențe de păreri referitoare la întrebarea, dacă după răpirea Bisericii se va face realmente vestirea Evangheliei printre popoarele păgâne. În privința aceasta Scriptura vorbește destul de clar (de exemplu Matei 24.14; Apocalipsa 14.6,7), ea vorbește despre o „mulțime mare, pe care nimeni nu putea să o numere, din orice națiune și seminții și popoare și limbi” (Apocalipsa 7.9). Acestea sunt și oile, care împreună cu caprele vor apare înaintea tronului gloriei Fiului Omului (Matei 25.31-46). Cu privire la acest fapt Grant și Darby și noi suntem de aceeași părere. Despre ce este vorba aici, este numai întrebarea, dacă parabola se referă la acest fapt, sau nu. Darby respinge aceasta, și anume din următoarele motive:

1. După răpirea Bisericii nu mai este vorba de strângerea unui năvod plin de pești. Atunci niciodată nu va mai avea loc, că din peștii mării se va strânge o anumită cantitate de pești buni și pești răi; aceasta înseamnă, în timpul acela niciodată nu va mai fi pe pământ o societate care să se deosebească de restul oamenilor de pe pământ, care ar fi o amestecătură de mărturisitori creștini adevărați și falși. Atunci nicidecum nu vor mai fi adunați pești răi, ci numai pești buni! Și în final vor fi adunate înaintea tronului gloriei (Matei 25.31) toate popoarele (și nu numai un „năvod plin”) și vor fi despărțite în oi și în capre.
2. Grant așează aici parabola pe aceeași treaptă cu interpretarea pe care Domnul o dă parabilei. Dar (spune Darby), ca și în parabola despre neghină, în parabola însăși este vorba de întrebarea referitoare la ce se petrece astăzi în Împărăția cerurilor, pe când în interpretarea ei este vorba despre ceea ce se va petrece în final cu pești răi rămași. De aceea interpretarea de fapt nu mai este interpretare, ci continuarea învățăturii referitoare

la parabolă, care acum nu mai are caracter de parabolă.

Și în acest caz mă decid în cele din urmă pentru o poziție situată între Grant și Darby, însă mult mai aproape de Darby. Și aici îndrept atenția spre faptul că în cazul unei întrebări așa de grele, evaluată diferit de frați așa de supradotați, modestia și precauția își au locul lor. Și aici eu nu afirm deci, că știu răspunsul final, ci doresc numai să ofer material de meditație.

Mai întâi doresc să mă ocup iarăși concret cu argumentele lui Grant:

1. Realmente Hristos vorbește despre „sfârșitul veacului”, însă numai în „interpretarea” parabolei. În parabola însăși, după părerea mea nu este nimic care să se refere la acest sfârșit. Acesta este nucleul întregii discuții, și punctul acesta trebuie de aceea susținut în continuare cu argumente.
2. Dacă comoara nu este o imagine a lui Israel. Cade și argumentul al doilea al lui Grant, așa că atât comoara cât și perla și pești buni reprezintă aceeași grupă: „fiii Împărăției” (Matei 13.38); aceștia sunt toți credincioșii din perioada de timp actuală până la revenirea Fiului Omului.
3. Și aici Grant așează parabola pe aceeași treaptă cu interpretarea ei, la care această „interpretare” după părerea mea merge mult mai departe decât parabola. Argumentul pentru aceasta (că „interpretarea” nu tratează același lucru ca și parabola însăși) este acesta: pescarii se interesează de peștii buni, însă îngerii de peștii răi. Strângerea peștilor buni în vase (și aruncarea peștilor răi) este lucrarea oamenilor astăzi, arderea peștilor răi este misiunea îngerilor în viitor, la sfârșit. Deoarece argumentul acesta este cu importanță decisivă, el va fi explicat mai clar în continuare.
4. Cu al patrulea argument al său, Grant marchează realmente o greutate în interpretarea lui Darby: și anume, când peștii răi (= creștinii cu numele) vor fi nimiciți de pe pământ, atunci creștinii credincioși vor fi deja de mult răpiți de pe pământ, așa că cu greu se poate spune, că atunci creștinii cu numele vor fi sortați „din mijlocul” creștinilor adevărați. Dar așa cum am văzut mai înainte, rezolvarea constă în aceea, că aici nu ar trebui să vorbim despre creștini sau despre creștinii cu numele, ci în general despre „fiii Împărăției”, respectiv despre „fiii celui rău”. Prima grupă include atât Biserica cât și pe credincioșii de după răpirea Bisericii; grupa a doua cuprinde pe mărturisitorii de formă, care se vor găsi pe pământ și după răpirea Bisericii (mai ales Babilonul cel mare).

Între parabola despre neghină și parabola despre năvod este o concordanță clară, dar și diferențe clare. Doresc mai întâi să îndrept atenția spre aspectele comune.

1. Cel care seamănă grâul este Fiul Omului; cei care aruncă năvodul sunt robii Domnului. În privința aceasta nu este o diferență esențială.
2. Ogorul din parabola a doua este lumea, și marea din parabola a șaptea este marea

popoarelor (compară cu Ioan 17.12,13; Apocalipsa 17.15).

3. Atât sămânța bună cât și peștii buni reprezintă pe „fiii Împărăției”, aceasta înseamnă deci pe creștinii adevărați.
4. Atât neghina cât și peștii răi reprezintă pe „fiii celui rău”, aceștia sunt creștinii cu numele.
5. Interpretarea parabolei merge în ambele cazuri mult mai departe decât parabola însăși; ea urmărește în continuare linia profetică, și anume dincolo de istoria Împărăției cerurilor până la sfârșitul veacului, aceasta înseamnă până la revenirea lui Hristos. Îngerii (în parabola despre neghină aceștia sunt secerătorii, în parabola despre năvod ei sunt numiți categoric) vor despărți atunci pe ucenicii falși ai Împăratului din mijlocul celor drepecți, care vor intra atunci în Împărăția pământească a Fiului Omului, și vor fi aruncați împreună în „cuptorul de foc” (aceeași expresie în versetul 42 și versetul 50).

Acum diferențele între cele două parabole – sunt și acestea desigur, căci atunci nu ar fi nici un sens să se prezinte același adevăr de două ori în imagini diferite.

Diferența importantă constă în activitatea robilor/pescarilor:

- În parabola despre neghină suntem confrunțați cu o amestecătură lipsită de speranță între grâu și neghină. Robii nu pot schimba nimic la aceasta, căci probabil ei ar smulge și grâu bun împreună cu neghina. Abia în timpul recoltatului (o noțiune care cuprinde mai mult decât „recolta”) se va vedea deplin diferența între neghină și grâu. Lecția cuprinsă în aceasta pentru robii Domnului constă în aceea că noi nu suntem în stare să curățim creștinătatea de creștinii cu numele. În istoria Bisericii s-a încercat deseori să se facă aceasta, și de cele mai multe ori s-au rupt și tulpini de „grâu” (sau chiar numai tulpini de „grâu”). Numai „Domnul îi cunoaște pe cei care sunt ai Săi” (2 Timotei 2.19), și numai El va face la sfârșit despărțirea deplină.
- În parabola despre năvod pescarii sunt foarte activi: ei aruncă năvodul, aceasta înseamnă, ei vestesc Evanghelia, și prin aceasta sunt adunați mulți pești din mare și aduși la țarm. Desigur evanghelistul întâlnește cu această ocazie stadii diferite în procesul de maturizare; de asemenea mulți pești răi ajung în năvodul lui; compară în parabola semănătorului sămânța care cade pe teren stâncos sau între spini. Tulpini sunt destule, dar sunt puține tulpini care au boabe în spicul lor (compară cu Marcu 4.28). De asemenea sunt destui pești, chiar dacă sunt numai puțini pești buni. Peștii răi nu-l interesează pe pescar – el îi aruncă simplu pe ștrand (mai târziu însă îngerii fac lucrarea de ordonare, prin aceea că peștii aruncați vor fi adunați de pe ștrand și vor fi aruncați în foc!). Pescarul se interesează numai de peștii buni, pe care îi strânge în vase. Lecția pentru noi slujitorii lui Hristos constă în: într-adevăr noi nu putem curăța întreaga creștinătate, însă noi putem și trebuie să ne formăm o privire de cunoaștere în cadrul cercului nostru vizual al „pescăriei” proprii, pentru a diferenția peștii buni și să-i aducem împreună la o mărturie credincioasă și fidelă în cadrul creștinătății (la aceasta se referă „vasele”). „Domnul îi cunoaște pe cei care sunt ai Săi” – de aceasta ne amintește

parabola neghinei. „Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de nedreptate”, să se curețe pe sine însuși de vasele de dezonoare și să se strângă împreună „cu cei care-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată” (2 Timotei 2.19-22) – de aceasta ne amintește parabola năvodului.

Vreau să mai îndrept atenția spre o altă diferență, și anume spre felul în care cele două parabole par să se refere la timpul din urmă, scurt înainte de răpirea Bisericii:

- În parabola neghinei mai întâi este strânsă neghina în snopi, ca să fie arsă (însă arderea are loc mai târziu!), înainte chiar ca grâul să fie dus în hambare. Această legare în snopi a neghinei nu este o activitate a robilor, ci a secerătorilor, aceasta înseamnă a îngerilor; deci ea nu are loc prin slujitorii Domnului, ci este nevăzută, făcută sub providența lui Dumnezeu. Astfel în timpul din urmă cei răi din creștinătate vor fi descoperiți în felul acesta deosebit; ei vor fi demascați ca neghină. În afară de aceasta ei vor fi împietriți și astfel pregătiți pentru judecată (2 Timotei 3.9; 2 Tesaloniceni 2.9-12). Ceea ce înainte nu era posibil, a devenit posibil acum: robii învață prin această acțiune preventivă a îngerilor lui Dumnezeu să diferențieze tot mai clar ce este neghină și ce este grâu.
- În parabola năvodului pare ca despărțirea peștilor buni și răi să fie în mod deosebit o activitate în timpul din urmă. Darby scrie în privința aceasta în studiul său asupra evangheliei după Matei (*Collected Writings*, 24, pag. 115):

Dacă creștinismul a adunat o anumită mulțime de oameni, cum de fapt a și avut loc, care se află în năvodul creștinătății, robii lui Hristos sunt preocupați la sfârșitul zilelor cu această mulțime, ca să adune pe cei buni dintre ei în vase (...) Eu cred că principiul acesta este întotdeauna valabil, atunci când Evanghelia a adus laolaltă mulți oameni într-un loc: țelul Domnului este să adune laolaltă pe ai Săi în societăți deosebite. Parabola pare însă să vorbească direct despre rezultatul lucrării Evangheliei – adunarea multor persoane, care poartă numele de „creștini”; după aceea, ca o a doua activitate, ei îi sortează pe țărni și scot la o parte pe cei buni.

- Pe pagina 153 din *Collected Writings*, 24, Darby scrie:

Năvodul nu a adunat toți peștii, și nici nu a cuprins toată marea, ci a adunat numai un năvod plin, și anume de tot felul de pești; și când năvodul s-a umplut, ei se așează, sortează pe cei buni și îi pun în vase. La început (al creștinătății) slujba avea altă natură: ori Domnul Însuși adăuga pe cei care trebuiau să fie mântuiți, ori Cuvântul lucra individual. Toți, care veneau, au fost primiți în turmă, cu toate că foarte curând frați falși și-au găsit intrarea. Credincioșii au fost puși în vase, dar nu dintr-un năvod umplut cu tot felul de pești. Aceasta are loc abia la sfârșit, când realmente va fi un năvod plin. Atunci va avea loc selectarea liniștită și bine gândită; ei se așează, când năvodul a fost tras la țărni; când lucrarea de strângere a fost făcută, ei au luat ce este bun și l-au pus în vase. Pe ei îi interesa peștii buni (aceștia erau grupa țelului lor), și ca pescari cu experiență i-au scos pe aceștia și i-au pus în vase. Ei nu au avut nimic a face cu peștii răi; ei i-au

aruncat și nu i-au strâns în vase. Era destul să-i arunce și să-i lase să zacă pe țărm. Dar ei nici nu au fost lăsați în năvod. Prin selectare s-a încheiat lucrarea cu năvodul, pești răi au fost aruncați și au rămas așa pe țărm. Atenția și activitatea pescarilor erau îndreptate spre peștii buni; ei i-ai scos pe aceștia cu mare atenție din năvod și i-au pus în vase. Năvodul plin nu mai era acolo – și aspectul acesta este un gând serios în sine însuși.

Ce vrea să spună Darby cu ultima remarcă este evident aceasta: în timpul din urmă realmente nu va mai fi un năvod plin, aceasta înseamnă, atunci nu va mai fi creștinătate în care să fie pești buni și pești răi amestecați. Mulți pești buni au fost scoși din năvod și adunați în vase, aceasta înseamnă în mărturii fidele, năvodul este astăzi numai „pe jumătate” plin, mulți pești răi și desigur și unii pești buni au rămas încă în năvod, (lucrarea pescarilor încă nu s-a terminat și nu se va termina înainte de răpirea Bisericii). Și apoi alături de năvodul pe jumătate plin și de vasele cu pești buni sunt și pești răi, aruncați ici și acolo pe țărm. Ei ne amintesc de snopii de neghină, care stau culcați pe câmp ca semne prevestitoare rele. Snopii de neghină precum și peștii aruncați stau acolo și așteaptă pe îngerii care vor face marea curățire ...

Încă o remarcă referitoare la legătura între parabolele cinci, șase și șapte. Este clar că parabolele cinci și șase au mai multă asemănare între ele decât cu parabola a șaptea. Se pare că parabola a șaptea aparține parabolei a doua. Însă noi am găsit și o diferență importantă între parabola a doua și a șaptea, și anume pe de o parte pasivitatea robilor în parabola a doua – acolo este vorba de starea generală a Împărăției, privită în forma ei exterioară – și pe de altă parte activitatea pescarilor, orientată spre strângerea peștilor buni. Tocmai în această privință parabola a șaptea este foarte categoric legată cu parabola a cincea și a șasea:

- Parabola a cincea și a șasea ne arată cât de mult Se interesează Hristos de Biserica Sa; parabola a șaptea ne arată interesul slujitorilor pentru Biserică.
- Parabola a cincea și a șasea ne arată căile lui Dumnezeu și planul Său cu privire la Biserică; parabola a șaptea arată în ce măsură slujitorii participă la realizarea acestor planuri în căile lui Dumnezeu.

Tradus de la: [Ein Schatz und ein Fischernetz](#)

Din *Bode van het heil in Christus*, Anul 127 (Aprilie până în August 1984).

Traducere: Ion Simionescu